

Rákosi

*Beszédes esték lángja Ő
s kedves vendég a vacsoránál,
Reggel velünk munkába jó,
s a nehezétől soha meg nem hátrál.*

*Tapasztalt munkás, hű barát,
országos gondunk meg-megosztja.
— Tizenkilencben buktunk nagy csatát,
s az úri rend a börtönben kínoztá.*

*Sok nagy csatát vesztett a nép,
a századok mind vérből áztak.
Magyar a hajnalt úgy nem várta még,
mint negyvenötben — nyíltak épp a hársak.*

*S Ő is jött, jött a sorban ott
a katonákkal, a Szovjet Sereggel.
Hazajött hozzánk, mai magyarok,
s megtelt az élet büszke értelemmel.*

*Én nem tudom, mikor emelt
az emberség szintjére engem.
Szavára népem menetelt,
és bűn lett volna nem a sorban mennem.*

*Apámtól tudtam, hogy ki Ő,
— a katonája volt tizenkilencben,
s ha harcukat idézi föl,
meleg fény csillan a derűs szemekben.*

*Korán ismerte, s erre büszke.
— Az ismeretség szeretetté mélyült.
Egy este lassan így betűzte:
„Az Ő szemével századokat mérünk!”*

*Apánk, tanítónk, mesterünk,
— mondtam rá gyorsan szívdobogva —
napfényre hozta nemzetünk,
hogy elvezesse még dicsőbb korokba.*

*Tanulni harcos éltét
nem szűnünk nap mint nap tanulni újra.
Nekünk ma élő példakép,
de leckénket már gyermekünk tanulja.*